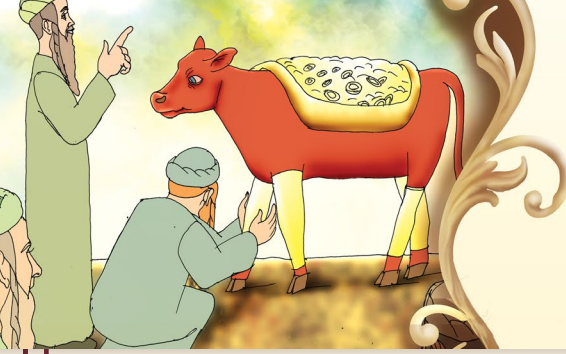

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין/ פעיה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הנאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

המזבח מגלה למי יש שרירים...

"וַיֵּרָא הָעָם כִּי בָשַׂשׁ מִשֶּׁה... קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ". עלינו להתבונן, היאך עם ישראל הקדושים הגיעו לחטא נורא שכזה של חטא העגל?

עבודת ה' על ידי גשמיות?!

והעבודה הזאת היא העבודה ה' הגדולה ביותר להודות לה' על הדם והבשר ועל בריאות גופנו, שעל כן אמרו חז"ל ששמונה עשרה ברכות של העמידה הם כנגד שמונה עשרה חליות שבעמוד השדרה, כי כל התפלה והעבדה ה' הם כנגד החסד של הגוף שהקב"ה נתן לנו. ולכן דוד מלכנו תמיד מדבר על הדם והגוף שה' נתן לו, כגון במה שאמר: "בְּרַכֵּי נַפְשִׁי אֵת ה' וְכָל קִרְבֵי אֵת שֵׁם קְדֹשׁוֹ" כי ההודאה על חסד ה' שבדברים הגשמיים היא הרחנניות הגדולה ביותר.

אלא שצריך להזהר שלא לשקע בגשמיות אלא להתעלות מהגשמיות ולבוא על ידה להודאה, אבל לא לומר: אינני רוצה להתעסק בדברים גשמיים ונמוכים כאלו של דם ובשר, אלא רצוני להתעסק רק בדברים רוחניים; שזה היה השטות של חטא העגל שלא רצו לעסוק בקרבנות המגשמים ולבוא מכף להתבוננות בחסד הבשר והדם, כי הם דברים גשמיים, אלא רצו להודות רק על הזנה והכסף שהם דברים מכבדים יותר.

הגדול הוא קטון!

ועלינו ללכת בדרכו של הקב"ה שהוא מלך רם ונשא, ו'בכמום גדלתו שם אתה מוצא ענותנותו', שבכל זאת הוא מתעסק בדברים שלנו הנמוכים ביותר, כך גם האדם צריך להשפיל את גאותו ולעסוק בהכרת הטוב להש"ת על חסדיו שעושה עמו בדברים גשמיים. ואלו אם נמנע מלהודות לה' על החסדים הגשמיים שהוא עושה עמנו, הרי שגם הקב"ה יכול לומר: אינני רוצה לרדת

אלא דהנה, כשמשעה עלה למרום ואחר לשוב לפי חשבונם של עם ישראל, הם הרגישו במצוקה גדולה, כי הם נמצאים במדבר ואם משעה לא חזר מי ינהיג אותם! והיה ראויה להם ללכת לאהרן ולישאול אותם עצה מה לעשות. אבל המשעה ולשאול אותם עצה מה לעשות. אבל הם באו אליו ופקדו עליו לעשות להם עגל מהקב"ה, כי הם לא רצו לעבד את ה' על ידי עבודת הקרבנות משום שלא רצו לעסוק בקרבנות המגשמים ולבוא מכף להתבוננות בחסד הבשר והדם כמו שלמדם משה (ויברך למן), כי הם דברים גשמיים, אלא רצו עגל מהקב"ה כדי להודות דרכו לה' על הזנה והכסף שהם דברים מכבדים יותר מדם ובשר.

דהנה משה רבנו למדם להקריב קרבנות ולהתבונן באבריהם ולבוא מכף להודות לה' על אברם כאלו שבגופנו, ודרך החלב של הבהמות להודות לה' על החלב והשמן שיש לנו בגוף, ועל הסחוס שיש לנו בין העצמות, שבלעדן אדם לא יכול להזיז שום פרק של האצבעות ושל שאר העצמות.

וכמו כן המקום התפוח' על גבי המזבח מאפר הקרבנות, מזכיר את 'המקום התפוח' בורעו של האדם משרירים, שעליו מניחים תפלין כדי לזכור את חסד השרירים ובריאותם שנתן לנו ה', שאיננו סובלים מ'נוון שרירים' כחלי הנורא הנקרא 'פרקינסון' וכדומה רח"ל. והמקום התפוח שעל גבי המזבח מאפר אברי הקרבנות מזכיר שכל השרירים והכחות שבורעו של האדם שיום לעפר ואפר', שאינם יכולות להועיל לו מאומה, כי לא כחו ועוצם ידו

מתיקות הויסנים

אין אומרים שירה אלא על הז'ן...

לכבוד קוראי הגליון הנכבד 'מתיקות השבת':

ביום שני שלאחר פורים בשעות אחר הצהריים תוף כדי שקראתי בספר בני הקטן בן פשנתים החל לפתע לצרוח, רצתי אליו וגליתי שהוא הכניס ברג לתוף שקע החשמל וקבל מקר זרם חזק בידי, פנינו בנהלתי מקר מאוד אך כשראיתי שהכל בסדר אתו והוא נרגע, שבת' לקרא בספר ואז הוא נגש לארון ושביר בקבוק יין יקר.

לאחר שנקיתי והרמתי את שבירי הזכוכית, קימתי את העצה שקראתי בערב פורים בספר ש'יצא על ידי המכון שלכם הנקרא 'מתיקות המועדים - פורים' ועצרתי לדקה של חשבון נפש והתבוננות. ועלה בדעתי הנה פשוטה שטעיית שלא הודיתי לה' על הנס שהציל את חיי בני ממכת חשמל, לכן כדי ללמוד אותי מתרדמתי הקב"ה הביא גם את שביירת בקבוק היין.

מיד יצאתי ממדורי ורקתי עם בני תוף כדי שירת שירי הודאה לה' על שהציל את חיי, תוף כדי הרקוד אני שומע דפיקות בדלת, היה זה ידדי נעורים שעזרתי לו רבות, ובקידו משלוח מנות גדול שהגיש לידי תוף כדי התנצלות שלא הספיק להעבירו לי ביום הפורים, והנה בתוף המשלוח היה בדיק אונתו בקבוק יין כמו שבני שבר.

אמנם עקר הנס הוא כמובן הצלת חיי בני, אבל דרך שביירת בקבוק התעוררתי להודות על כך לה' ודרך המשלוח שבו שב לי בקבוק שנגשבה הבנתי כמה ה' מרצה מקר ששרים ומודים לו על נסיו. י. מ. בני ברק

ובשביל לפאר בו את התכשיט, אפשר להשתמש גם בחמר זול שהוא נאה, כגון שבמקום יהלום נשתמש בזרקור הדומה ליהלום והוא נרכש בקמים מועטים, וכל יעודו של הממון הוא לרכש עמו מאכלים לחיות על ידם אבל הכסף עצמו אינו מהיה.

אלא שטבע הבני אדם להתפעל מאננים טובות, זהב וכסף, ולכן עם ישראל טעו ובהרו בעגל הזהב שינהיג אותם, והקב"ה נתן להם מקום לטעות בזה, שהיה נדמה להם שהעגל עשה מופתים. כי כיון שבחרו שלא להתפעל מחסדי ה' של הבריות דרך הקרבת הקרבנות כמו שלמדם משה רבנו, לכן נתן להם מקום לטעות.

ולעסק בדברים הגשמיים של האדם הזה, אלא אעסק רק בדברים גבוהים ועליונים של מעלה, לכן צריך להודות כל היום על הבריות שלנו ועל שנצלנו מתאוונות דרכים, וכדומה.

ועל זה הנביא מבטיח בשם ה' בהפטרות פְּרַשְׁתָּ פָּרָה: "וְהִסְרֵתִי אֶת לֵב הַאֲבֹן מִבְּשָׂרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר" - הקב"ה יציל אותנו מ'לב אבן' שהוא עין חטא העגל שהתפעלו מהזהב שהוא שוה כמו אבן, ויזכה אותנו ל'לב בשר' הינו להתפעל מהדם ומהבשר שה' נתן לנו.

הכסף לא יחיה אותך

כי אין תועלת בזהב שהרי אי אפשר לאכול ולחיות על ידו בעצמו.

לבגד באבא שהאכיל אותך?

אף מעשיכם הרעים, "כה אמר ה' אלוקים ביום שהי אתכם מפל עונותיכם והושבתי את הערים ונבנוו החרבות... ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה כגן עדן" כשיהיה לכם יראת שמים ותודו לה' על הטוב שהוא נותן, תרגישו טעם נן עדן.

"ארבה אתם כצאן אדם", ולכאורה מדוע הנביא מדמה את עם ישראל הקדושים לצאן? אלא שהנביא אומר בזה, שיזכו לעשות תשובה כמו שעושים תשובה כשמביאים 'צאן' לקרבנות, מתוך שהקב"ה יתן לנו שפלות להרגיש כמו בהמות - ה'צאן' - ומתוך שנתבונן בחסדי ה' שבאברי גופנו הדומים לאברי בהמה - ה'צאן' - ונודה עליהם לה'.

את פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים". ולכאורה צריך להבין מה קשור ענין זה למה שקדם לכן הנביא מוכיח בשם ה' על שחללו את שם ה' אלא שכשאדם לא מודה לה' על פרי העץ והדגן הוא מחלל בזה את שם ה', לכן התקון לזה שה' ירבה לנו את התבואה והפרות ואנו נודה על כך לה'.

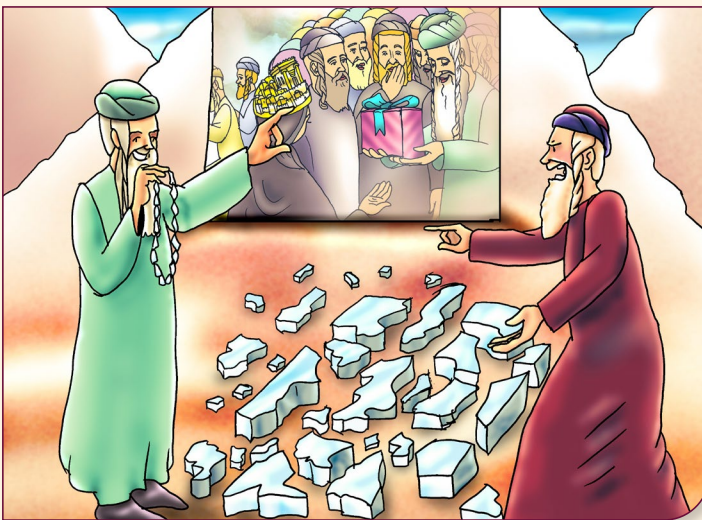
לעולם טעם גן עדן?

"וזכרתם את דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים", כשאתן לכם הרבה אכל, תזכרו את מעשיכם הרעים שעשיתם כלפי וכלפי הבריות, "בושו והקלמו מדרכיכם בית ישראל" תתבישו מכך שאני מיטיב לכם על

כתקון לחטא העגל התורה מצוה להביא פרה אדמה תמימה "אשר לא עלה עליה על", 'תבוא האם ותקנח צואת בנה' ו'העל' שאסור שיעלה על הפרה מרמז שהתקון והדרך שלא לטעות בטעיות כחטא העגל, היא, לקבל את דעת תורתם של ת"ח וצדיקים, כדוד מלכנו שנאמר עליו: "ונאם הגבר הקם על" - שהקים עלה של תשובה (מ"ק טו:) ושם על העם על של פחד ורעה שלא לחטא לפני ה', ולמד את העם שיש תשובה ולא יתאשו.

"והושעתי אתכם מפל טמאותיכם" ה' יציל אותנו מהטמאה של משיכה אחר כסף וזהב במקום להעריך את הנשימות והבריות - "וקראתי אל הדגן והרביתי אותו... והרביתי

מתיקות יעודם של הכסף והזהב

בציור שבכותרת הגליון: אותם שהטאו בעגל מקשטים אותו בזהב וכסף, כי הם חושבים לעבד כך את ה', אך משה רבנו מלמדם שלא כך הוא רצון ה'.

איך העם חשבו לעבד את ה' דרך הכסף והזהב? ומדוע משה לא הסכים עמם?

בציור שלפנינו: משה רבנו לומד מרבי עקיבא לכבד את האשה, ולכן לאחר ששבר את הלוחות עשה מהם שרשרת לצפורה אשתו. קרח וגדתו פועסים מאוד על משה רבנו.

היאך למד משה מרבי עקיבא לכבד את האשה?

על מה קרח וגדתו פועסים על משה רבנו?

ומה התר לעשות תכשיט לאשה מאבני הלוחות הקדושות?

ההסבר המלא לציורים והתשובות לשאלות במאמר: 'מזבח מגלה למי יש שרירים...' ובמאמר 'החדושים של האבות הקדושים' ובמאמר שאחריו: 'מי משתמש בכתרה של התורה...'

רבוננו של עולם, מודים אנו לפניך על כל נשימה ונשימה שאתה נותן לנו ועל כל אבר ואבר שנתת בנופנו ושאתה שומר על בריאותו, כי חסד זה גדול הוא מחסד הנהב ותכסף ומגל חסד אחר: ואתה ברחמיך נותן לנו גם פרנסה ומזון.

ועל כל זאת מודים אנו לפניך בכל לבנו, נפשנו ומאודנו, ומתחננים אנו לפניך שתמית את בריאותנו ותזון ותפרנס אותנו ואת כל עמך בית ישראל באופן שלא יחסר לנו בריאות ומזון לעולם ועד, וכן לתן דורות גדולות וטובות כדי שנגן בהם את מעשינו לעבודתך פעבודת הכהנים בבית המקדש, ונבא בהם לאהבתך על כל הטוב שאתה מרעיף עלינו בכל צת, אמן סלה.

וכשמשוה רבנו עלה למרום, עם ישראל ראו אותו שהוא עולה להר המכסה בענן ובויער באש, ונכנס לשם ללא אכל וללא שתיה למשך ארבעים יום וארבעים לילה.

לכן קשעברו הימים שהוא היה אמור לחזור לפי חשבונם, סברו שכנראה הוא נשרף או גוע ברעב. ולא היה להם את האמונת חכמים שהקב"ה שומר על משה רבנו ובודאי הוא לא נזוק, ומכך באו לחטא העגל.

הנפעל גדול מהפועל...

לכן הקב"ה הכטיחו 'וגם בה יאמינו לעולם', כי רצון ה' היה שעם ישראל יפגעו ויתנו אמון במשה רבנו, וכמו כן בצדיקים ההולכים בעקבותיו, שזה יותר חשוב לפני ה' יותר משאדם יפעל בעצמו: כי החשוב ביותר לפני ה' הוא הענוה והשפלות שאדם נכנע לפני צדיקים.

ועקר האמונת חכמים היא לקבל מהם את דרך ההשקפה הנכונה, כי 'בלמוד' מתר לכל אהר לחדש פרושים וסברות, כל זמן שאין בזה נפקא מינה, ואדרבה, זה מחדד לאדם את שכלו, אבל בהשקפה כל אהר צריך לבטל את דעתו לפני דעת התורה של תלמידי חכמים הצדיקים, ולהאמין שהדברים נובעים מתוך מדת האמת ולא לחשב חלילה שצדיק נתון לנגיעות אישיות.

צדיק לא עושה מה שטוב לו...

שיש להמליץ שזה מה ששאל משה את ה' מדוע אנשים אומרים 'צדיק טוב לו' (ברכות ט). כלומר מדוע העם טוענים שכדיכול צדיק מצוה לעשות מה שטוב לו ומצוה להמנע מלעשות מה שרע לו. וקרה ועדתו היו מאלו שנפלו לכאלו טענות, וכמו שאומרים בשם בעל 'בן איש חי', שכל מחלוקתו התחילה מכך שמשוה עשה לצפורה אשתו שרשרת משברי הלוחות שהיו מאבן סנפרינון.

שקרה התרעם על כך מאד וחדש שמשוה עושה זאת בשביל הנאתו האישית חלילה, וכייתה, ששען שיש בזה משום 'מתכבד בקלון חברו', שמשוה כביכול מתכבד בקלונם של עם ישראל, שבכל פעם שנשים תראינה את צפורה אשתו שלובשת אבני סנפרינון וישאלו אותה מהיכן יש לה את התכשיט הנאה הזה? היא תענה: מהלוחות שנשברו, ובזה מזכירים בכל פעם את החטאים של ישראל. אם כן צפורה מתכבדת בקלונם של ישראל.

ועל כך שאל משה את ה' מדוע הבריות

בבאור השעות שגורמה לחטא העגל, יש לבאר עוד, והנה אצל אבותינו הקדושים היתה הנהגה שהם היו מתבוננים ומגלים בעצמם את דעת ה', כמו שאמרו (אדר"ג לב) ששתי כליותי של אברהם היו נובעות לו חכמה, וכן מצינו (פסחים פח). שאמרו: 'אברהם קראו ה' יצחק קראו שדה, ויעקב קראו בית', הינו שכל אהר חדש דרך פעבודת ה'.

אבל זה היה רק אצל אברהם, יצחק ויעקב, ואלו השבטים קשעברו לבדם ורצו לגלות את דעת ה' בעצמם באו לדרך נורא ביותר, לזרק לבור את יוסף שהיה אחיהם הקדוש ולמכרו לעבד. והקב"ה שותל צדיקים גדולים כדגמת האבות הקדושים גם בדורות שאחריהם, שגם הם גדולים ויחידים במעלה זו שיכולים לחדש דרכים פעבודת ה', כדגמת משה רבנו ואהרן הכהן ודוד מלכנו.

נבל אינו חכם

והקב"ה צוה את משה רבנו ללכת לעם ישראל בזמן שהם היו משעבדים במצרים על מנת שמעשה הוא יהיה המנהיג שלהם, ועליהם יהיה משל החיוב להאמין בו ולקבל ממנו את דרך ה', והקב"ה נתן לנו דרכו את התורה, ועלינו לצעד בארחותיה רק כפי מה שהוא פרשה לנו, כי איננו יכולים לחשב ולהבין מעצמנו את התורה.

וכמו שמצינו שהתורה מכנה אותנו: "עם נבל ולא חכם", הינו שפיון שבאדם יש 'נול' והסרונות, לכן אינו 'חכם' שיכול להבין את דעת ה' לבדו, כי גם אם יתאמץ לדעת את דעת ה' הוא לא יבין אותה לאשורה.

וכגון שאף על פי שכתוב בתורה: "ארבעים יכנו", משה אומר שלשים ותשע יפנו, ועלינו לקבל את דברי משה: כי גם אם יש לנו שכל להבין את התורה, הרי אין לנו את ההבנה של משה בדעת ה' לשנות מפשט הפסוק לפי רצון ה'.

ה'חכם' יקבל את דברי החכמים!

כיוצא בזה בכל דור הקב"ה נותן תלמידי חכמים צדיקים שהם גדולי הדור והנפיון הקשה ביותר לאדם הוא לבטל את דעת עצמו כלפי דעתם גם כאשר אינו מבין את דעתם, ויש לאדם תפכחות קשות בנפש לקבל מהם את הדעת תורה, כי גם לו יש שכל וגם הוא מבין: ובפרט שהוא רואה שפעמים רבות גם הוא מכון לאמת, לכן הוא תמה: מדוע יקבל את דברי התלמידי חכמים הצדיקים גם כשאינו מבין מדוע דבריהם צודקים ונכונים!?

טוענים על הצדיקים שהם עושים את מעשיהם לתועלת עצמם ואינם מאמינים שמעשיהם הם על פי ה' ללא כל נגיעה אישית. כי באמת מה שנתן משה לצפורה אשתו את אבני הלוחות לתכשיט היה על פי ה', ויובן על פי מה שאמרו חז"ל (מנחות כט): שבשעה שהראה ה' למשה את כל הדורות ואת רבי עקיבא, משה רבנו אמר, ראוייה התורה להנתן על ידו.

כבוד האשה של רועי ישראל

ומדוע רצה משה שתנתן התורה על ידי רבי עקיבא? משום שראה היאך אשתו של רבי עקיבא חזקה אותו שיעסק בתורה, ואחר כך כשזכה לעשרים וארבע אלף תלמידים הוא הכיר לה טובה ועשה לה תכשיט למצוקה הנקרא 'ירושלים של זהב'.

ותלמידיי שלא היו הגונים, כאלישע בן אבויה, אמרו לו 'בישנתנו רבנו', כי נהיתה להם חלישות הדעת מכך שהוא מכבד כל כך את אשתו ונותן לה כל כך הרבה טוב מה שלא נתן להם, ורבי עקיבא השיב להם: 'שלי ושלכם שלה הוא'.

לכן משה רבנו אומר לה: רבוננו של עולם, אין לי את הפעלה של רבי עקיבא שהוא בעל תשובה שדרגתו גדולה משל צדיקים גמורים, שכן אני לא יכיתי כל כך לכבד את אשתי ופרשתי ממנה.

אבל הקב"ה אמר לו 'שתק, כך עלה במחשבה לפני', לכן ה' זכה את משה גם הוא לכבד את אשתו ולעשות לה שרשרת של סנפרינון.

שזה גורם לו להכיר את גנזי לבו שמא יש בלבו זאנה או שנאת הבריות, ואמנם בדרך כלל הוא שותק ולא מבזה אנשים, אך יתכן שיש בלבו שנאה לבריות והוא בן לחברו שעוסק בתורה ומחשיבו כמי שאינו יודע ללמוד או לפסק הלכות, ומה שהוא שותק זה מפני שיש לו טבע של אדישות.

ועל זה צריך לשוב בתשובה על כך שאדם בן לחברו, כי אם אדם רק מתנאה ואומר שהוא שונה לחברו ולא שונא אותו, ניתא! אבל אם מנאותו הוא פוסל את חברו - מוכח מן שהוא הולך בדרך פסולה! וכבר מציינו בהלל ושמי שחלקו ביותר זה על זה, אבל כבוד זה את זה. ואילו כשאדם פוסל את חברו הוא עצמו פסול, שהרי אמרו חז"ל (קדושין ע): 'כל הפוסל במומו פוסל'.

כץ הפוסל בחלשתו הוא פוסל

והפרוש בדברי חז"ל הללו הוא, שאדם שטוען על חברו שהנהגתו פסולה בדרך מסוים, הוא בעצמו פסול באותו דבר. כי מה שהוא פוסל את חברו זה נובע מן שבפנימיות לבו הוא יודע שהוא חלש באותו תחום ואין בו את אותה מעלה שבחברו, וזה מחליש את דעתו, ולכן הוא פוסל את חברו ואומר עליו שהוא לקוי באותו ענין. נמצא, שכשאדם פוסל את חברו בודאי הוא פסול באותו ענין, כי רק מחמת שהוא פסול ענין זה לכן הוא פוסל בזה את חברו.

ושם המחלה 'קורונה' מלמדנו שעלינו לקרא היטב את פסוקי התורה שמזכירים אותנו להתרחק ממדות רעות, ומלשון הרע ומלפסל את הבריות. וכש'נקרא' את הפסוקים הללו נעמד בתפלה לפני ה' בבדידות ונתפלל ונתאמץ לקיים.

משה באבני הלווחות לתכשיט?! ולא הבין שהוא בעצמו דוקא חטא בזה והשתמש ב'כתרה של תורה' לרבו ביוני - בכך שבזה את משה רבנו עבד ה'. בעוד שהכל נבע מנגיעותיו האישיות שחתר אחר השררה לקחתה לעצמו ולא מקנאת האמת, כפי שמוכיח סופו שלקח 'חלף' מן העולם הוא וכל אשר לו.

התקון ל'נגיעות'

זכיון שבכל אדם מסתרות נגיעות אישיות שהוא משתוקק לשררה וכבוד המסגלים לאבד את עולמו הנצחי, לכן לא די בלמוד התורה גרידא, אלא כדי להטעה מנגיעות אלו עליו לשמע את דברי הצדיקים המלאים בעונה אמיתית שידברו עמו ממדת העונה ויחזקו אותו לעבד את ה' ולעסוק בתורה לשמה.

ובימים הללו הקב"ה מראה את כחו בעולם על ידי נגיף הקורונה ובעוד דברים מיוחדים שקורים בעולם יחד עם ימי הקורונה. שאת כל זה הקב"ה עושה כדי שנקרא אליו ונחפשו באמת, ו'קורונה' הינו 'קראו נא' שהקב"ה מצפה שנקרא אליו.

לכן רבים נכנסים לבידוד, כי הקב"ה לא מרצה מלמוד התורה ומהתפללות שנעשים בלי מחשבה אמיתית על ה' ובלי לחפש ענה ושפלות ומדות טובות, וכשלו מדיים על הקרבנות לא זוכרים שמטרתם היא להביא לאהבת ה' והכרת תשוב אליו, לכן הקב"ה מכניס אנשים רבים לבידוד כדי שנקרא אליו באמת, וכשאדם קורא אל ה' באמת ה' מגלה לו את האמת שלו, וזה משפיע דעת ה' גם לרחוקים.

גלוי גנזי הלב

כי יש מעלה גדולה בכך שאדם יושב בבדידות

כשמשנה רבנו ירד מן הקר ושב את הלווחות היו שפעסו עליו וקרח בראשם, וטענו כנגדו: מי התיר לך לשבר את הלווחות הקדושות שנכתבו בגדי של הקב"ה? ומדוע אתה גונב מעמנו את המתנה הרוחנית הזאת? הרי באשמתך עשינו את העגל בגלל שאחרת, ובפרט שמי שאכל שום יחזר ויאכל שום!?! - וכי בגלל שעם ישראל חטאו ראוי להוסיף ולשבר להם את הלווחות בזה להרחיקם מקדשת ה'!?

ולא זו בלבד, אלא שאחרי שמשנה שבר את הלווחות הוא עשה מהשברים שרשרת לאשתו, וכשאשתו של קרח ראתה את צפורת ה"האשה הכושית" אשת משה, עם התכשיט של סנפרינון, החלה להקעים את קרח בעלה על משה. מיד עמד קרח והחל להתרעם בגלל זה על משה בפני אחרים, וטען שהלווחות הרי שכיים לך עם ישראל ששמעו את עשרת הבריות ואינם רכוש הפרטי של משה, ואם פן מי התיר לו לעשות תכשיט לאשתו מרכושינו, ובכלל איך מתר להשתמש בלווחות הקדושות לצורך תכשיט לאשה?

הבעל הבית של התורה

ובאמת התשובה לכך היא שה' אמר למשה "פסל לך", ודרשו חז"ל (גדרים לה) 'הפסלת יהיה שלך', ולכן משה לקח את פסלת הלווחות ונתעשר מהם. וההתר שהיה למשה לשבר את הלווחות הוא על פי הכלל שאמר: 'הפה שאסר הוא הפה שהתיר', שכוון שמשנה העביר את עשרת הבריות לעם מאת ה', לכן ה' נתן לו את הרשות להחליט מה לעשות עמם. אבל קרח טעה וטען על משה רבנו ודאשתמש בכתב חלף [מי משתמש בכתרה של תורה חולף הוא מן העולם], שאם פן היאך השתמש

חידושים מתוקים

חידושים לפרשת כי תשא: א. איזו גשמיות כלה רוחנית? ב. איזה תכשיטים קונה החכם? ג. איך האוכל מביא לתשובה? ד. מי יודע הכי נכון את הפשט בפסוקי התורה? ה. היכן מצוינו שמשנה קנא ברבי עקיבא? ו. איך עובד ה' נכנס ל'בידוד'?

התשובות מנוחות בחכו גליון זה. את התשובות נתן לילחם לכתבת המייל: 7885595@gmail.com עד יום שלישי (כולל), בצרוף שם, תוכנית ומספר טלפון. כל העונים נכונה יזכו בפרס יקרתי.

מאמר
השבועי:
זאת בסמוך לאמירת פרשת הקמרת. יש לפרש מושגים שהקמרת בעצמה זריכה לגרם לנו לומר שירה לפני ה'. כי הקמרת שירחה ערב מופיר לנו את החסד העצום של הנשימות העולות באפינו. ועל חסד זה ראוי לנו לשיר ויהודות לנו בעלת.

פסח, מצה... מתוק!

כס"ד יצא לאור הספר הנפלא 'מתוקות המועדים' על ההגה הפסח מתוך שיעורי ושיחותיו של מורנו ראש הישיבה שליט"א לריבוי ברשת 'פה נוח' או בטלפון: 052-7162314